

ת"פ 23454/09/15 - מדינת ישראל, משרד הפנים - רשות האוכלוסין
וההגירה נגד משק אלפרוביץ בע"מ ח"פ: 512589946, זהר
אלפרוביץ, יגאל אלפרוביץ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 23454-09-15

לפני:

סגנית הנשיאה, השופטת אריאלה גילצר - כץ
המאשימה: מדינת ישראל, משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י עו"ד חגית רונן

הנאשמים:

1. משק אלפרוביץ בע"מ ח"פ: 512589946
 2. זהר אלפרוביץ
 3. יגאל אלפרוביץ
- ע"י עו"ד אלעד שרון

פסק דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, הריני להודיע כי החלטתי לזכות
מחמת הספק את הנאשמים מהמיוחס להם בכתב האישום.

העובדות כפי שעלו מחומר הראיות:

1. הנאשמת היא חברה לגידול פרחים במשק אלפרוביץ בכפר חיים.
2. הנאשם 2 הוא הבעלים והמנהל של הנאשמת 1.
3. הנאשם 3 היה הבעלים של לול מטילות.
4. בתאריך 23/6/14 בשעה 22:30 אותרו ע"י מפקחים מטעם רשות האוכלוסין וההגירה, 5 עובדים זרים
אזרחי תאילנד:

מס' דרכון: ****;

Thanapon Butpan

מס' דרכון: ***;

Suthiw Thaplakhon

מס' דרכון: ***;

Songwit Unjan

מס' דרכון: ****;

Natthawat Neungdanchak

מס' דרכון: ***.

Sarinda Liu

טענות הצדדים:

לטענת המאשימה, הנאשמים העסיקו שלא כדין את העובדים. העובדים לא היו רשאים לעבוד אצל הנאשמים. העובדים נמצאו במשק השייך לנאשמים.

לטענת הנאשמים העובדים לא נמצאו במשקם אלא במשק סמוך ועבדו בעבור משק סמוך.

עדים:

מטעם המאשימה העידו:

מר יצחק ברבי, מפקח, ראש ענף חקירות למעסיקים.

מר יצחק חפץ, מפקח, ממונה אכיפה מטעם המאשימה.

מר אולג קולסניקוב, ממונה מודיעין מרחב צפון, מנהל אכיפה וזרים.

מר Thanapon Butpan, עובד שנמצא ביום הביקורת בנכס.

כמו כן הוגש פלט רשם החברות אודות הנאשמת, צו כניסה למקרקעין ותעודות עובד ציבור המתייחסות לעובדים (מא/26).

מטעם הנאשמים העיד הנאשם.

הכרעה:

צו הכניסה:

עמוד 2

1. ראשית, על גבי צו הכניסה לא נרשם כל פרט מזהה באשר למשק (כתובת, גוש, חלקה) למעט רישום "משק אלפרוביץ". אין בידנו לקבל את טענת המאשימה כי צו הכניסה הוא רשומה מוסדית ולכן זכותם של המפקחים הייתה להיכנס למשק. אכן צו כניסה הוא למעשה החלטה שיפוטית, ברם חייב הוא להתייחס למקום מוגדר והכניסה צריכה להתייחס למקום המוגדר וחייבת להיות הלימה בין השניים.

2. הצו לא הוצג בפני העובדים שלנו במקום. כניסה למגורי עובדים מבלי להציג את צו החיפוש לוקה בפגם מהותי:

**"ש. תאשר לי שבשלב הזה לא הצגתם להם את הצו של ביהמ"ש.
ת. ... אני לא זוכר."**

(עמ' 9 לפ' שורות 3 - 4 לעדות חפץ).

"ש. אני מציג לך מסמך (צו הכניסה, מא/5- הוספה לא במקור - א.ג.כ), האם אי פעם ראית את המסמך הזה?"

ת. לא." (עמ' 20 לפ' שורות 27 - 28 לעדות Thanapon Butpan).

3. אם כן, ברור כי הצו לא הוצג לעובדים. היעלה על הדעת כי מאן דהוא ייכנס לביתו של מישהו ללא רשות מהנוכחים? ברור שלא.

4. אף לא נכח מתורגמן במקום שהיה יכול להסביר את מהות הצו לעובדים:

**"ש. מה שם המתורגמן שהיה אתכם שם?
ת. רשום שהיה מתורגמן?"**

(עמ' 9 לפ' שורות 15 - 16 לעדות חפץ).

5. שנית, בסיכומיה טענה המאשימה כי הצו נמסר לאשתו של הנאשם (ס' 14, 18 לסיכומי המאשימה) אך בעדויות נטען כי הצו נמסר לבתו (עמ' 4 שורות 21 - 22 לעדות חפץ):

"ת. היו כמה דברים שקצת חריגים שהמעסיק לא ענה ואחרי זה חזר אליי ושנתנו את הצו לבת שלו, ניגשנו לבית של המעסיק וצלצלנו בפעמון, היה שם עוד איזה קטע שהבת זיהתה את העובדים שעוכבו שהיו בתוך האוטו."

(עמ' 4 לפ' שורות 21-23 לעדות חפץ)

התחזור כי לנאשם אין כלל בנות (עמ' 39 שורות 22-24 לעדות הנאשם 2). עסקינן בתיק פלילי ועל הרשות החוקרת להציג ראיותיה באופן מוקפד ודווקני.

6. שלישית, מהעדויות של המפקחים עלה כי המפקחים הגיעו בשעת לילה למשק בכפר חיים ורכז המודיעין הוא שהוביל אותם למקום שבו נמצאו העובדים:

ש." אתה כותב שהגעתם למשק אלפרוביץ. אני מציג לך פה תצ"א של כפר חיים ומפה של הכפר, תסמן לי בבקשה איפה נמצא המשק?
ת. אני לא יודע.
ש. אתה לא יודע?
ת. לא. זה היה עשר וחצי בלילה, פעם ראשונה שהגעתי למשק, הרכז מכווין אותנו למקום שאליו הוא הוציא את הצו ואנחנו לא תמיד - אולי בעברי ביקרתי בכפר חיים והייתי במשק אלפרוביץ, אני לא זוכר...
ש. אתה הולך אחרי הרכז?
ת. אני הולך אחרי הרכז, הוא מצביע לי על המקום אומר לי זה הבית אלה המגורים."
(עמ' 6 לפ' שורות 29 - 31, עמ' 7 שורות 1 - 5 לעדות חפץ).

7. לא ניתן לשלול את האפשרות כי המפקחים נכנסו למשק אחר ולא למשקם של הנאשמים:

ש." ואם אומר לך שנכנסתם למשק של חקלאי אחר, של יורם צלר.
ת. אין לי כל מושג. הרכז הכווין אותנו למקום."
(עמ' 8 לפ' שורות 6 - 7 לעדות חפץ).

רכז המודיעין לא הובא לעדות:

ש." מי זה הרכז שהלכת אחריו?
ת. רשום בדוח - אולג ואני הלכנו אחרי א.ב.ח שזה איתי בן חיים, שהוא הופיע בפני השופט."
(עמ' 7 לפ' שורות 6 - 7 לעדות חפץ).

8. משכך מתעורר ספק אם המפקחים נכנסו לשטח של הנאשמת 1 או לשטח אחר והעובדה כי ביתם של הנאשמים 2, 3 הוא בסמיכות למשק אין בה כדי להוכיח דבר.

9. אין בידנו לקבל את טענת המאשימה כי אם נפל פגם בצו, קשור בזכויות העובדים והכניסה למגוריהם אינו קשור לנאשמים. אין בידנו לקבל טענה זו שכן כל מה שהוגש בעקבות הצו, פוגע בזכויות הנאשמים.

10. הכניסה למגורי העובדים נעשתה באופן בלתי חוקי: המפקחים נכנסו למקום המגורים ללא הסכמת העובדים ולא ברור למי הוצג הצו.

11. סעיף 56 לפקודת הראיות קובע:

"ראיה שאינה קבילה במשפט פלילי ונתקבלה בטעות או בהיסח הדעת, לא תשמש הוכחה לאשמה ואין לבסס עליה שום פסק-דין; אף על פי כן, העובדה שבית המשפט שמע את הראיה לא תפסול את פסק-הדין, אלא אם סבור בית המשפט שהנאשם לא היה מורשע אילולא נמסרה אותה ראיה או שאין ראיה מספקת אחרת זולתה לתמוך בה את ההרשעה."

12. בישראל נהוג כלל הפסילה הפסיקתית. הפסילה הפסיקתית איננה פסילה גורפת של ראיות, שהושגו שלא כדין. הפסילה הפסיקתית מאפשרת לבית המשפט להפעיל שיקול דעת אם לפסול את הראיה שהושגה שלא כדין, בשים לב לפגיעה בהגינות ההליכים, בהתחשב במכלול הנסיבות תוך יצירת איזון הולם בין זכויותיו הבסיסיות של החשוד או הנאשם בפלילים לבין השאיפה לחתור ללחימה בעבריינות, שמירה על שלום הציבור, סדר ציבורי וחתימה לחקר האמת. קרי, אין די שראיה הושגה שלא כדין על מנת לפסלה אלא שבפסיקה נקבעו שיקולים שיש לקחתם בעת קבלת ראיה שהושגה שלא כדין (בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (פ"ד ס"א (1) 461. שם עמ' 83-87).

13. מחד גיסא, צו כניסה לחצרים מהווה פגיעה בפרטיותו של אדם אולם בשל חשד לביצוע עבירה או לצורך חקירה, מתיר החוק פגיעה בפרטיותו של אדם. לכן, צו כניסה שאיננו תקין מהווה הפרה חמורה של הכללים ופגיעה משמעותית בזכות יסוד מרכזית של נחקר ובמקרה דנא **בפגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים** (העובדים). אם כן, יש מקום לשקול פסילת ראיה שהושגה בעקבות צו הכניסה שנפל בו פגם.

14. זאת ועוד, הימצאותם של העובדים במגורי עובדים אין בה כדי להוכיח כי הם עבדו במשקם של מי מהנאשמים. העובדים לָנו במבנה שלא הוברר למי הוא שייך. לא זו אף זו, העבירה מושא כתב האישום היא איננה הלנת עובדים זרים, אלא העסקתם, וזו לא הוכחה.

החזקה הקבועה סעיף 4 א. לחוק עובדים זרים לפיה רואים מחזיק במקרקעין כמי שהעסיק עובד זר שנמצא עובד במקרקעין, אינה חלה כאן כיוון שלא הוכח שהעובדים עבדו, לא הוכח כי מקום הלינה בו נמצאו העובדים שייכת לנאשמים.

עדות העובד:

15. לא נעלם מעיניי כי העובד, THANAPON BUTPAN, שהעיד בפני אישר כי מעסיקו היה הנאשם 2:

ש. איך קראו לבעלי המקום?

ת. זוהר.

ש. מי היה המעסיק שלך?

ת. זוהר.

ש. מה אתה יודע עליו?

ת. אני עבדתי שם.

(עמ' 15 לפ' שורות 8 - 12 לעדות Thanapon Butpan).

16. הראיה היחידה של המאשימה היא עדות העובד.

17. בסעיף 54 א. לפקודת הראיות נקבע:

"(א) בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה,

אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה; ואולם אם היה השותף עד

מדינה - טעונה עדותו סיוע; לענין זה, "עד מדינה" - שותף לאותה עבירה

המעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה.

(ב) הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק

העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת

הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו."

18. בשים לב לעובדה כי העובד בעצמו עבר עבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל (סעיף 12 לחוק הכניסה

לישראל, תשי"ב-1952) ועדותו היא עדות יחידה של שותף לעבירה, לא ניתן להרשיע את הנאשמים רק על סמך

עדות זו.

19. המאשימה יכולה בנקל לזמן את העובדים מושא כתב האישום להעיד בעדות מוקדמת ולא עשתה כן.

20. לא זו אף זו, העד אינו יכול להעיד על העובדים האחרים ועל יחסי עובד ומעסיק בינם לנאשמים קל

וחומר, שחלקם מעולם לא הועסקו ע"י הנאשמים, כפי שהועסק העובד בעבר ע"י הנאשמת ועל כך עוד

בהמשך.

21. המאשימה לא הציגה כל ראיה לחיזוק עדות העד (העובד).

22. באשר לעדות Thanapon Butpan גופא - העובד לא הכיר את הגידולים של המשק, דבר תמוה

כשלעצמו:

ש. לא ראית שבמקום שאתה עובד בו מגדלים אנונה, אתה בטוח?

עמוד 6

- ת. יש תפוזים.
ש. אני אומר לך שבמקום שאתה טוען שעבדת מגדלים גם אננס, נכון?
ת. אני עדיין לא הגעתי לשם בזמן הזה, כשאני הייתי שם לא היה."

(עמ' 23 לפ' שורות 5 - 8 לעדות ל).

23. על פי עדותו של העובד היה לו מנהל עבודה, אולם לא הוכחה זהותו:

- "ש. ... היה לך מנהל עבודה ערבי?
ת. כן.
ש. והוא היה אומר לך מה לעשות?
ת. כן. "קטיף צ'יק צ'יק, צ'יק צ'יק"
ש. המנהל הערבי ראית פעם ממי הוא מקבל כסף?
ת. לא ראיתי.
ש. המנהל הזה, היה שולח אותך לכל מיני משימות ועבודות, נכון?
ת. כן, על פי חומר לפעמים לקטוף, לפעמים דברים נוספים."

(עמ' 22 לפ' שורות 21 - 28 לעדות Thanapon Butpan).

24. נוכח כל האמור לעיל, לא ניתנה להרשיע את הנאשמים על סמך עדות העובד.

סיכום ביניים:

25. בעבר הנאשמים העסיקו 2 עובדים (מס' 4 ו- 5) המופיעים בכתב האישום במשך שנים רבות, הנפיקו להם תלושי שכר כדין עד לחודש 3/2014 והנאשמת 1 הודיעה כדין על נטישתם למאשימה (מא/19 - מא/21). העובדים האחרים המופיעים בכתב האישום עבדו בעבר אצל מעסיקים אחרים שאינם קשורים לנאשמים אלו (מא/25).

26. לא נעלמה מעיני עדותו של הנאשם, אשר העיד כי העובדים נטשו ביום 20.3.14, ברם על פי תלושי השכר עבדו בחודש מרץ 25 ימי עבודה. עם זאת, אין מחלוקת כי הנאשמת העסיקה 2 עובדים המופיעים ברשימת העובדים שנתפסו בעת הביקורת והנאשמת היא זו שדיווחה על נטישתם של העובדים. מדוע שהנאשמת תעסיק עובדים באופן לא חוקי עת האשרה הייתה על שמה, הייתה המעסיקה החוקית של העובדים והיא זו ששילמה להם שכרם, הנפיקה להם תלושי שכר ואף שילמה להם את הביטוח הרפואי לעוד חודשים רבים בטרם הודעתה על נטישתם. דווקא כל אלו מובילים למסקנה כי לנאשמים לא היה כל עניין להעסיק עובדים אלו או חלקם שלא כדין.

27. מקובלת עלינו טענת הנאשמים כי ביטוח רפואי נעשה לשנה שלמה, בשל כדאיות כלכלית. ברם, לאחר שהעובד עוזב, עדיין הביטוח הרפואי יהיה בר תוקף. לא יתכן שהנאשמים אשר נהגו כדין וערכו ביטוח רפואי ראיה זו תשמש כנגדם במשפט זה.

28. העולה מכל האמור, כי הראיות שהוצגו בפני הושגו שלא כדין, וספק רב אם המפקחים כלל הגיעו למסקנה של הנאשמת 1.

29. המפקחים נכנסו לשטח פרטי של מאן דהוא, נכנסו לבית מגורי עובדים מבלי שהוצג לנוכחים הצו ושוחחו עם העובדים ללא מתורגמן.

30. לא הוצגה בפני ראיה קבילה אחת שיש בה כדי להרשיע את הנאשמים.

אחריותם של הנאשמים 2, 3

31. סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982, קובע:

"כתב אישום יכיל -

....

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה

שאפשר לבררם;

(5) ציון הוראות החיקוק שלפיו מואשם הנאשם;..."

32. עיון בכתב האישום מעלה כי העבירה המיוחסת לנאשמים 2 ו-3:

**"הנאשמים העסיקו את העובדים בעבודות במשק חקלאי בגידול פרחים ואיסוף ביצים.
הנאשמים העסיקו את העובדים מבלי שהסדירו עבורם ועל חשבונם, ביטוח רפואי כדין.
הנאשמים 2 ו-3 הפרו את חובתו לפקח ולעשות כל שאפשר למניעת העבירה שביצעה
נאשמת 1 כמפורט לעיל."**

המאשימה לא ציינה בכתב האישום על בסיס אלו סעיפי חוק מתבסס כתב האישום כנגד הנאשמים 2, 3 וסעיף 5 לחוק עובדים זרים הרלוונטי כלל לא צוין בכתב האישום :

**"(א) נושא משרה חייב לפקח ולעשות כל שאפשר למניעת עבירות כאמור
בסעיפים 2 עד 4 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר את חובתו**

כאמור, דינו - כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; לענין סעיף זה, "נושא משרה" - מנהל פעיל בתאגיד, שותף, למעט שותף מוגבל, ופקיד שחובתו מטעם התאגיד היא לפעול לקיום חובות התאגיד לפי הסעיפים האמורים.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיפים 2 עד 4 בידי התאגיד, חזקה היא שנושא משרה הפר חובותו האמורה בסעיף זה, אלא אם כן הוכיח שנהג בלא מחשבה פלילית ובלא רשלנות ושעשה כל שאפשר כדי למנוע את העבירה. ..."

משכך, נפל פגם בכתב האישום בכל הנוגע לנאשמים 2, 3.

33. זאת ועוד, טענת המאשימה כי הנאשמים 2, 3 עברו את העבירה כנושאי משרה, לאו חזקה היא.

34. הנאשם 2 העיד שהוא הבעלים של המשק (מא/15 שורה 1) והעיד בפני החוקר: "...יכול להיות מצב שהם כן עבדו אצלי" (מ/15, עמ' 2 שורה 32) ואכן 2 עובדים אכן עבדו אצלו בטרם הודיע על נטישתם. אך הנאשם 3 לא העיד ושמר על זכות השתיקה. לכן בוודאי לגביו לא ניתן לקבוע שהוא נושא משרה.

35. משכך, כתב האישום אינו מכיל את הפרטים הנדרשים כדי להרשיע את הנאשמים 2, 3.

36. המאשימה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי העובדים היו עובדי הנאשמים בתקופה הרלוונטית לכתב האישום והועסקו במשקם של הנאשמים.

37. על המאשימה מוטל נטל הראיה להוכיח את יסודות העבירה מעל לכול ספק סביר.

סעיף 34. כב לחוק העונשין תשל"ז-1977

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר.

(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג."

וכבר נפסק:

"נטל ההוכחה בהליך הפלילי ממילא מוטל על התביעה. משכך, על התביעה חובת הוכחת האשם של הנאשמים מעבר לספק סביר על בסיס הראיות שהיא מעמידה בפני בית המשפט. העדר ראיות שהיו יכולות לשמש את הנאשם, בהקשר זה, יכול להקים ספק סביר, אותו ממילא על התביעה להרים..." (ע"פ 2869/09 חאמד זינאתי נ' מדינת ישראל - ניתן ביום 9.11.11 - פורסם במאגרים האלקטרוניים. שם עמ' 28).

בענייננו לא עלה בידי המאשימה לעשות כן.

ערעור בזכות לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים בתוך 45 יום מיום קבלת פסק הדין.

ניתן היום, כ"ז אדר תשע"ח (14 מרץ 2018), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

הקלדה: בתיה אשכנזי, אסף כהן